

ONNI

Pekka Ervastian mietelmä

Jokainen ihminen rakastaa onnea. Kukin ponnistelee saavuttaakseen onnen. Onni on ihmisten yhteinen ihanne. Onni on ihmisten jumala.

Kaikki uskonnot lupaavat ihmislapsille onnea: ”Seuratkaa meidän kutsuamme, niin tulette autuaiksi.” Ja mitä uskontojen kutsu sisältää? ”Palvelkaa Jumalan tahdon mukaisesti, etsikää Jumalaa, tunnustakaa, että olette Jumalan poikia!”

Näin on Jumala ihmisten onni.

Lapsi ei vielä tiedä mitään tästä ponnistelusta onnea kohti. Vasta älyn herätessä itsessään ihminen havaitsee olevansa olento, jota autuuden kaipuu sieluttaa.

Samanaikaisesti autuuden kaipuun kanssa herää ihmisessä hänen itsekkyytensä, sillä aluksi hän ei ymmärrä muuta kuin että hänessä herännyt ikävä tarkoittaa juuri hänen omaa onneaan. Ja kun miljoonat ihmissielut ponnistelevat jokainen omaa persoonallista onneaan kohti, silloin ei kukaan heistä saavuta onnea, vaan ihmisten kesken syntyy hajaannusta, epäsopua, vihaa, kateutta ja paineita. Silloin sielu huutaa väsyneenä ja epätoivoisena: ”Eihän elämä antanut minulle sitä, mitä se lupasi! Elämä on pelkkää valhetta ja suurta petosta. Ihmisen poveen on kätkeyty onnen kaipuu, mutta elämä murskaa tämän kaipuun. Oi, jospa en olisi lainkaan syntynyt!”

Älykäs yksilö ymmärtää kuitenkin, että vika on ihmisessä itsessään, hänen omassa sokeassa itsekkyydessään. Jokainen ajattelee vain itseään unohtaen, että on tuhansia hänen kaltaisiaan, että hänellä on tuhansia veljiä. On selvää, että jos tuhannet samanaikaisesti ryntäävät ylittämään kapeaa siltaa, useimmat syöksyvät virtaan ja hukkuvat. Samoin jos kaikki katsojat samanaikaisesti haluavat pelastua palavasta teatterista, suuri osa heistä poljetaan armotta toisten jalkoihin.

Tämän viisaimmat ovat ymmärtäneet ja sen vuoksi he liittyvät yhteen: ”Älkäämme taistelko keskenämme, vaan auttakaamme toisiamme kamppailussa yhteisiä vihollisiamme vastaan.” He liittyvät yhteen muodostaen kansakuntia, valtioita, yhteiskuntaluokkia, kirkkoja ja lahkoja, mutta heillä on edelleen vihollisia, vastuksia ja vaikeuksia voitettavana ja sen vuoksi he eivät saavuta sitä onnea, joka heidän ihanteenaan säteilee. Sillä he ovat itsekkäitä, heilläkin on omavalintaiset päämäärät. Mutta onni on Jumala ja Jumala on meidän luonamme.

Vasta kun ihminen herää henkisesti, hän havaitsee — silloin hän näkee ja tuntee, että autuuden kaipuu, joka asuu hänen sielussaan ei ehdottomasti ole hänen omaa omaisuuttaan, se ei käsitä ainoastaan hänen omaa minuuttaan, vaan kohdistuu kaikkien yhteiseen hyvään. Tämä autuuden kaipuu on kaikille yhteinen. Sen kaipuun kohde on Jumala.

Henkisesti herännyt ihminen ymmärtää, ettei ollenkaan voi tavoitella onnea niin kauan kun kieltää Jumalan ei tunnusta Jumalaa, veljiensä onnen kaipuuta, vaan ajattelee yksinomaan itseään tai jotakin harvoja. Hän toteaa voivansa saavuttaa onnen vasta silloin kun hän ei enää ollenkaan ajattele omaa autuuttaan vaan antautuu kokonaan palvelemaan toisten onnea — palvelemaan Jumalaa. Ja tämä henkisesti herännyt ihminen ei enää kehoita veljiään liittymään yhteen muodostamaan valtioita, kansakuntia, yhteiskuntaluokkia, kirkkoja ja niin edespäin taistellakseen yhteisiä vihollisia vastaan.

Nyt hän tietää totuuden ja myöntää sen: ”Ihmissuvulla ei ole vihollisia.”

Teosofiska Tidskrift 1905
Suomentanut K.P.